

Elämässä vaikeinta on rakentaa ihan oman näköinen elämä.

Jotain ihan omaa

Kuva Satu Nyström

Tapasin viime kesänä 65-vuotiaan miehen, joka kertoi työntäneensä Helsinki City Maratonissa lähes kahdeksankymppistä tätiään pyörätuolissa. Mies oli juossut elämässään 40 maratonia, täti ei yhtään.

Mielikuva sementoitui verkkokalvolleni. Luisevan laiha, pitkähiuksinen mies lenkkitosuissaan työntämässä muistisairasta naista Oopperatalon kohdalla, poliisiauto perässä valot vilkkuen.

Mies oli halunnut, että täti saisi kerran elämässään kokea juoksemisen nautinnon. Vaikka sitten pyörätuolista käsin. Täti sen sijaan, hän pääsi ulos!

Minun silmissäni mies vei maratonin uudelle tasolle. Hänellä oli oma tavoitteensa.

Kuukausi sitten istuin sohvalla työnhajaaja **Pentti Beckeriä** vastapäätä. Hänkin otti puheeksi maratonin. Hän mietti rauhalliseen tapaansa, miksi niin moni ihminen haluaa saavuttaa asioita, joiden mittarin joku muu on asettanut.

Miksi juuri 42 195 metriä?

Miksi juuri väitöskirja?

Miksi juuri niin laiha kuin **Kate Moss**?

Miksei ihminen tavoittele jotain ihan omaa?

Jotain, jonka arvon on itse määritellyt?

Jotain ihan omaa. Istuin bussissa matkalla kotiin ja mietin. Jotain ihan omaa ei ollut korkeakoulututkinto,

jonka olin suorittanut. Olin hihkunut onnesta, kun sain paperit käteen, vaikka todellista arvoa niillä ei elämässäni ole ollut. Opiskelu kasvatti pitkäjänteisyyttä, mutta opiskelemastani alasta, valtio- ja viestintätieteistä, moni itse opiskellut tietää paljon enemmän kuin minä. Olisin voinut lukea samat asiat itse.

Jotain omaa ei ollut myöskään se, että luin *Rikos ja rangaistuksen*, koska ”se kuului lukea”.

Eikä se, että aikoinaan yritin imettää vauvaani neljän tunnin välein. Melkein naurattaa nyt.

Joistakin ulkoa syötetyistä ideoista olen jo luopunut.

En enää tavoittele työelämässä asemaa. En koskaan tule olemaan iltapäivälehtien verolistoilla. Olen hyväksynyt ulkonäköni sellaisena kuin se on, virheineen.

En osta Vuittonin laukkuja enkä suostu kantamaan minkään muunkaan merkkituotteen mainosta näkyvästi käsikynkässäni. Se, että jonkin tuotteen arvo on ”yhteisestä sopimuksesta” sovittu sen valmistuskustannuksia moninkertaisesti kalliimmaksi, ei mene minulla läpi. Vaikka laukku onkin arvokas, se ei ole arvokas minulle.

Ironista on, että elämässä vaikeinta on rakentaa ihan oman näköinen elämä. Mutta kun sitä alkaa harjoitella, sen ihanuuteen ja vapauteen jää koukkuun. 🍷

Hanna Jensen on helsinkiläinen vapaa toimittaja, joka uskoo, että hyvässä arjessa on aikaa ajatella, rakastaa, joogata ja syödä hyvin.